

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1176/2020
03.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4 КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Васовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К. бр. 33/18 од 04.06.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 863/19 од 17.12.2019. године и Кж3 бр. 6/20 од 13.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину К. бр. 33/18 од 04.06.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 863/19 од 17.12.2019. године и Кж3 бр. 6/20 од 13.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину К. бр. 33/18 од 04.06.2019. године окривљени АА, на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4. КЗ, јер није доказано да је учинио кривично дело за које је оптужен, док је на основу члана 265. став 1. ЗКП окривљени ослобођен од плаћања судског паушала и трошкова кривичног поступка за које је одређено да падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 863/19 од 17.12.2019. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину, преиначена је пресуда Основног суда у Зрењанину К. бр. 33/18 од 04.06.2019. године тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА огласио кривим због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4. КЗ и осудио га на казну затвора у трајању од 1 године, коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, у ..., улица ... број ..., уз примену електронског надзора и одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у

случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом на основу члана 264. став 1. ЗКП обавезан је окривљени АА на плаћање судског паушала у износу од 10.000,00 динара као и да накнади трошкове кривичног поступка, чији ће износ бити одмерен од стране првостепеног суда посебним решењем, у року од 1 месеца од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КжЗ бр. 6/20 од 13.07.2020. године одбијене су као неосноване жалба окривљеног АА лично и његовог браниоца па је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр. 863/19 од 17.12.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА адвокат Душан Васовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) као и повреда закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4. КЗ у вези члана 24. став 2. Закона о робним резервама, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену одлуку и одлуке донете у поступку по редовним правним лековима и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или на суђење првостепеном или другостепеном суду или да преиначи у целини првостепену одлуку и одлуку донету по редовном правном леку тако што ће одбацили оптужни предлог или окривљеног ослободити од оптужбе, а да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП јер се у радњама окривљеног евентуално могу стећи обележја кривичног дела из члана 24. став 2. Закона о робним резервама, за које кривично дело је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења 16.04.2016. године, па су побијане пресуде, из тог разлога донете и уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА истицао је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а трећестепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне

разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је окривљени другостепеном пресудом оглашен кривим, у односу на које није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења (страна шест, став три и страна седам став један трећестепене пресуде) које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА као основ подношења захтева наведена је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је образложена на тај начин, да је висина прибављене противправне имовинске користи, као квалификаторна околност, заснована искључиво на наводима из оптужног акта Основног јавног тужиоца у Зрењанину који не може бити доказ у кривичном поступку, у ситуацији када је износ противправне имовинске користи утврђен у налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке, мањи од оног износа који је потребан за постојање квалификаторног облика кривичног дела из члана 238. став 2. КЗ.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену изнетих навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, обзиром да из истих не произилази да доказ на коме се заснива пресуда, није изведен у складу са законом, већ се на наведени начин указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу висине противправне имовинске користи, а што не представља разлог због кога окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић